

[Undervisningsministeren.]

Christiansens spørgsmål af 15. august giver styrelseslovens § 37 mig ikke mulighed for at gribe ind i sagen uden en indstilling fra konsistorium på Københavns universitet. Rektor Thor A. Bak har udtalt, at konsistorium ikke agter at komme med nogen indstilling, idet man ønsker at klare problemerne selv.

Rektor Bak udtalte til Berlingske Tidende den 16. august: „Er der grund til kritik, vil vi naturligvis søge at få bragt tingene i orden. Konsistorium har bedt sociologistudiets fakultet om forskellige oplysninger — blandt andet om læreransættelsesproceduren. Først om nogle dage kan vi sige, om der efter vor mening er grund til at gribe ind“.

Jeg kan således ikke selv gribe ind, men må afvente resultatet af den ovennævnte undersøgelse, som jeg naturligvis forventer at blive underrettet om resultatet af, når det måtte foreligge.

I øvrigt skal jeg bemærke, at folketingets ombudsmand den 17. august 1973 har anmodet om at blive underrettet om undersøgelsens resultat og dettes vurderingsgrundlag.

Af *Jens Peter Jensen* til statsministeren (16. august 1973):

„Hvorledes vil regeringen holde landbrugets finansieringsfond — finansieringsfonden af 1963 — skadesløs for den manglende overførsel af refusionsbeløb for svenske importafgifter på danske landbrugsvarer til et beløb af 40-50 mill. kr.“

(Spm. nr. 329).

Begrundelse.

Statsministeren har givet et ufyldstgørende svar på mit spørgsmål af 26. juli, idet svaret kort sagt går ud på, at regeringen ikke mener, der er mulighed for at få et større beløb fra Sverige. Da den svenske landbrugsminister over for bl. a. Danmarks radio har tilkendegivet, at den svenske tilbageholdenhed skyldes indførelsen af den midlertidige danske importafgift, må jeg konstatere, at statsministerens svar reelt indeholder den mening, at dansk landbrug skal betale en „bøde“ for en importafgift, som landbruget ikke har ansvaret for, men

som har kostet landbruget et anseligt beløb. Det kan statsministeren næppe mene alvorligt. Jeg beder derfor om svar på, hvorledes regeringen agter at holde landbrugets finansieringsfond skadesløs. Jeg forventer, at statsministeren ikke på ny går uden om sagens kerne ved sin besvarelse.

Statsminister *Anker Jørgensens* svar (22. august 1973):

Som det fremgik af mit svar 3. august 1973 på hr. Jens Peter Jensens tidligere spørgsmål om dette forhold var det beløb, som Danmark havde krav på ifølge den pågældende aftale med Sverige, på 20 mill. sv.kr. årligt. Sverige har opfyldt denne aftale, som udløb pr. 31. december 1972. Dette er sagens kerne, hvilket jeg håber hr. Jens Peter Jensen herefter har forstået.

Af *Henning Jensen* til justitsministeren (22. august 1973):

„Vil ministeren overveje at stille forslag om ændrede regler for halmafbrending?“

(Spm. nr. 330).

Begrundelse.

Da den sidste tids mange ildebrande i forbindelse med halmafbrending har krævet flere døds ofre, og da det er op til politimesteren i de enkelte politikredse at afgøre, om halmafbrending bør forbydes eller ej, er der meget, der tyder på, at den nuværende lovgivning om halmafbrending hviler på et for løst grundlag. Det er derfor et spørgsmål, om ministeren ikke bør kunne udstede et generelt forbud i en tørkeperiode og måske på længere sigt helt forbyde afbrending af halm.

Justitsminister *K. Axel Nielsens* svar (28. august 1973):

Reglerne om halmafbrending findes i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 299 af 30. maj 1973 og svarer i det væsentlige til, hvad der har været gældende siden 1961, bortset fra ophævelsen af en formel pligt til at anmelde afbrending til brandinspektøren.

Disse bestemmelser er ganske strenge. Således gælder der regler om afstanden til bygninger og letantændelige materialer; der skal etableres et brandbælte omkring af-